

## PREMIS DE MICROLITERATURA JOAQUIM CARBÓ

El dilluns 23, diada de Sant Jordi, es va fer el lliurament dels premis de microliteratura Joaquim Carbó. Els premiats varen ser els següents: 1r. PREMI ADULT per "EXILI", d'Anna Macias Ramon; ACCÈSIT AUTOR LOCAL per "BLANC i NEGRE", de Gemma Casanovas Griera; 1r. PREMI JUVENIL per "NINOTS DE CALDES", de Laura Gallegos Ambel; 1r. ACCÈSIT JUVENIL per "RECORDS DEL MEU FUTUR", de Jessica Molina Gil; 2n. ACCÈSIT JUVENIL per "L'APARELL EXTRANY", Arnau Simón Roca. Tot seguit podeu llegir les obres premiades:

### 1r PREMI ADULT

**Títol: EXILI**

**Autora: ANNA MACIAS RAMON**

El tren es va aturar. Vaig baixar a l'andana. Feia fred. Vaig romandre esperant que el tren avancés per poder veure, entre els arbres, la silueta del poble. En una mà hi duia una maleta i amb l'altra, ferma dins la butxaca, aguantava aquella bosseta. La meua arribada aquí era un cúmul de circumstàncies. El punt de partida era l'exili de la meua família i el camí a seguir, el contingut de la bosseta. De la meua infància, malauradament, en tinc molts records, presents per la seva cruesa. Els hiverns freds no s'obliden sense l'escalfor d'una llar ni la tendresa d'una mare. Però el contingut de la bosseta sempre m'havia fet diferent. Eren el meu joc, el meu consol, el meu tresor quan, tancats, bruts i sense menjar, consumíem les hores entre olor de latrines i olor a cremat.

L'esperança de retrobar la meua família, es va fondre com el gel per convertir-se en la crua realitat quan ens van alliberar. Estava sola. Sola no, em quedava la bosseta.

No oblidava les últimes paraules de la mare, referint-se al contingut de la bosseta. Els ninots, repetia, abans del seu últim sospir. Com podien aquelles pedretes arrodonides, que m'havien acompanyat en els meus jocs d'infant i de gran, convertides en el meu amulet, conduir-me als meus orígens? Com cada tarda llegia els diaris catalans a la biblioteca del meu barri francès. La lectura de la notícia de la troballa d'un esquelet en un volcà, on també s'hi trobaven un nòdul anomenat, popularment, els ninots de Caldes, va passar com la resta de notícies. Però el contingut de la bosseta era en la fotografia que acompanyava el text. Acabava de trobar l'inici del desenllaç de la meua història. Feia fred. Vaig recórrer l'andana. El tren es va posar en marxa.

### ACCÈSIT AUTOR LOCAL

**Títol: BLANC I NEGRE**

**Autora: GEMMA CASANOVAS GRIERA**

Cada matí, a la mateixa hora, surto de casa per anar a treballar, enfilo carrer amunt fins arribar a la carretera que s'endinsa en l'espessa boira matinal. Sé que quan faltin uns metres per arribar a la següent cruïlla avançaré un parell d'ombres que pedalegen per la vorera i sé que quan això passi una idea solidària llamegarà en el meu cervell: els hauria de regalar l'armilla fluorescent que tinc a la guantera.

Un matí, de sobte, el cotxe va fer la intenció d'abandonar la carretera. Vaig veure passar els arbres de la cuneta molt a prop, però, no sé com, vaig aconseguir frenar.

L'espessa boira m'envoltava. Vaig donar la volta al cotxe intentant esbrinar què m'havia fet perdre el control. Havia punxat. Vaig obrir el maleter per treure la roda de recanvi i en el moment d'aixecar-la i girar-me per deixar-la a terra els vaig veure venir amb aquell balanceig de qui pedaleja costosament per una pujada. Vaig reprimir un crit. Els dos ciclistes es van parar. Semblaven dos ninots de Caldes, deformats com estaven per la roba d'abric. Eren alts i de pell molt fosca. "Subsaharians", vaig catalogar automàticament. Em van saludar i em van demanar si podien ajudar. Sorprenentment per a mi, que intuïa no sé perquè que un subsaharià no sabia canviar rodes, en menys de deu minuts ja estava tot enllestit. Durant tota l'estona vaig estar neguitosa, intentant dissimular la por absurda que em produïen els dos desconeguts. Els nois, quan van haver acabat, van pujar a la bicicleta i amb un somriure de gran contrast se'n van anar pedalejant. Quan ja eren una mica lluny vaig seure al cotxe i em vaig adonar que encara estava tensa i que duia el "bolso" molt ben agafat i que l'armilla fluorescent continuava a la guantera.

DINS D'ALGUNA FONT :

aigua...

Més lluny dels meus carrers;

el veeeeeeloooooooooooooooooooooooooooo ççç

T - R - E - N

1r PREMI JUVENIL  
Títol: Ninots de Caldes  
Autora: Laura Gallegos Ambel

i viatjant pel vent: aire de *primavera*.

s'atura on la poesia trencada resideix.

I perduts en un somni de visions  
juguem a trobar-nos amb els moments escrits i des-

-mun-  
-tats!

Edificis d'enguany, ruïnes residents...

"Que bonic!"

I allà on el líquid s'ofereix, paraules d'entusiasme

"Hem de tornar-hi!"

Car el cel també té son,  
i la fosca,

tota gelosa

de veure't, dolça bellesa!  
ens *anul·la* l'alegria

I la llum ens marca el camí; de nou  
al mapa de la ciutat que m'espera, que sóc seva!

Però hi ha altres terres que m'han robat el cor...

i tanmateix em delejo per

les petites estrelles, que afortunades, mentre

viatjo, il·luminen i veuen a tothora

**els ninots de Caldes.**

## 1r ACCÈSSIT JUVENIL

Títol: **Records del meu Futur**

Autora: **Jessica Molina**

Ara, justament ara, sento que és hora de començar a recordar i tornar a sentir aquells bells moments que no tornaré a viure.

El primer que recordo era una tarda d'hivern en una classe amb un escalfador encès. Veia caure les fulles del roure del nostre pati, sentia el fred dels vidres humits a les meves petites manetes. La pluja inundava els gronxadors d'aigua i les fulles flotaven com petits vaixells de paper. Recordo que apropava el meu nasset al vidre i aquest s'entelava, i això ho repetia moles cops ja que m'agradava desntelar-lo amb les meves mans.

També recordo un dia calorós d'estiu, estirada a la fresca, sentint la suavitat de l'herba humida i el vent als meus cabells. El noi que m'estimava seia al meu costat i tots dos estàvem agafats de la ma. De cop, va ser com si el temps s'aturés... el vent, l'aigua i els núvols es movien amb menys intensitat... va ser doncs quan ell es va girar i va fer-me el meu primer petó. Ara recordo el primer dia de la meva feina com a periodista. Era a la gran ciutat, sorolls, olors, era tot molt inquiet, enyorava el meu poble. Quan veia aquelles ombres gegantines d'aquelles persones caminant sense direcció, em recordaven aquelles pedretes anomenades ninots de Caldes... que n'eren de gracioses... Però en aquells moments res més que la meva feina passava pel meu cap així que vaig fer-ne via entre aquells carrers grisos i plens d'angoixa.

Ara sóc aquí i sento que ni tan sols tinc la intimitat per poder-me moure; ara no som lliures, la meva vida és llarga i em sento capaç de moltes coses gràcies a les noves tecnologies, però no és el mateix, em sento com si formés part d'un exèrcit de robots seguint les ordres dels nostres xips cerebrals per viure en pau, però no podem sortir del recinte anti rajos violats, no puc veure les fulles caure d'un arbre, perquè no pot viure en aquestes condicions. Vivim d'oxigen artificial, no he pogut quedar-me embarassada perquè s'obliga a no tenir descendència, no puc caminar perquè el terra crema. Per això aprofito per recordar...



## 2n ACCÈSSIT JUVENIL

**Títol: L'aparell Estrany**

**Autor: Arnau Simón Roca**

M'havia quedat a casa adormit quan vaig sentir que alguna cosa queia. En aixecar-me i sortir al carrer per veure què havia caigut em vaig quedar sorprès al contemplar un immens aparell de metall. Al fer memòria vaig recordar que l'aparell el que feia era canviar la nit i el dia, així que vaig intentar posar-ho de nit per poder dormir més.

Però se me'n va anar la ma i ho vaig posar durant una setmana. Desesperat el vaig amagar i vaig fer veure que no en sabia res.

Van passar tres dies i no em va semblar que ningú es queixés ni res d'això.

Per aquest motiu vaig anar a casa dels veïns. En arribar em vaig trobar que s'havien encongit i tornat de pedra. Vaig passar per altres cases i a a tothom els va passar el mateix. Quan vaig passar la setmana de solitud vaig comprendre que havia de pensar en les coses abans de fer-les, però al passar per casa dels veïns, aquests eren de pedra encara. Vaig tirar la porta a terra i d'un bon cop, sense voler vaig trencar els ninots. Amb tots els desastres que havia fet el mínim que els podia oferir era deixar-los sota terra perquè es conservessin i algú en un futur pogués trobar-los i convertir-los en carn i ossos una altra vegada.

Sobre la terra on estaven enterrats hi vaig posar "Els ninots de Caldes". Segurament ja estarà esborrat, però espero que en el fons, a sota de la terra hi siguin encara aquestes paraules. La màquina la vaig trencar i la vaig tirar al mig del mar perquè ningú la pogués arreglar i reparar.

## ESPECTACLE INFANTIL DE SANT JORDI



## CURSOS D'INFORMÀTICA

El 24 de maig passat es va fer el lliurament dels diplomes que acrediten l'assistència dels alumnes als cursos d'informàtica que la Fundació sense ànim de lucre Penteo ha organitzat a Caldes durant el curs passat. Més de 150 persones han assistit als cursos i vist l'èxit tant l'Ajuntament com l'entitat s'han mostrat favorables perquè els cursos es puguin repetir la temporada que ve.

